

Opinió

EL RIBOT VA DEIXAR POCA FEINA AL TC

EN LA QÜESTIÓ DEL FINANÇAMENT

La poda final

18/07/10 02:00 - ELISENDA PALUZIE

La sentència del Constitucional ha estat especialment demolidora en llengua, justícia i reconeixement nacional. En finançament, el ribot ja va fer la seva funció principal en el pas de l'Estatut per les Corts espanyoles.

Així, el 2005 el Parlament de Catalunya va aprovar un sistema de finançament similar al concert, en què la Generalitat havia de recaptar tots els impostos i de manera bilateral acordar-ne l'aportació amb l'Estat. La diferència amb el concert basc era que no tan sols s'havia de contribuir a finançar els serveis estatals, sinó que també s'havia de fer una aportació destinada a la solidaritat amb les altres comunitats autònomes. Però el poder de negociació de la Generalitat millorava exponencialment. Després de les esmenes del PSC-PSOE i de la *negociació* entre CiU i PSOE-PSC, amb uns termes de l'acord incomplets l'endemà de les eleccions del 2006, es va retornar a un sistema en què és l'Estat qui determina els recursos que pertiquen a les comunitats autònomes. Centenars d'economistes vam advertir en el manifest *Economistes pel no* que la Generalitat continuaria condemnada a un sistema de negociació multilateral, en què l'Estat retindria tot el poder de negociació, que acabaria plasmant en la Lofca.

Efectivament, ara fa exactament un any, i després d'unes negociacions vodevilesques amb presidents de comunitats autònomes entrant i sortint de la Moncloa, es va tancar l'acord de finançament, i a la tardor s'aprovava la Lofca al Congrés de Diputats. M'estalvio l'espectacle del cap de setmana del pissarri i la calculadora a la seu d'ERC, perquè el temps demostrarà (quan hi hagi dades liquidades) que aquesta haurà estat una escena més del trist sàinet en què està instal·lada la política catalana des de fa anys.

Bé, la sentència ha acabat de podar allò que podia generar algun dubte respecte del poder absolut de l'Estat a l'hora de determinar el finançament de la Generalitat. En aquest cas, no ha calgut anul·lar gaires articles (dos incisos en dos articles) i n'hi ha hagut prou amb la interpretació per deixar ben clar qui té la paella pel mànec.

Així, en primer lloc, la sentència ha aclarit per la via interpretativa que la Comissió Mixta és una comparsa del Consell de Política Fiscal i Financera, l'organisme multilateral on seuen les comunitats autònomes de règim comú i l'Estat. Les decisions que afecten la coordinació de la hisenda estatal i el principi de solidaritat consagrat a la Constitució s'han d'adoptar en l'organisme multilateral, i la determinació final correspon a les Corts Generals (Lofca). La Comissió Mixta només és un instrument per apropar posicions!

L'article 206 de l'Estatut era especialment rellevant, perquè establia que els recursos de la Generalitat es podien ajustar en més o en menys pels mecanismes d'anivellament i solidaritat i aclaria que "els nivells esmentats són fixats per l'Estat". El 206.3 establia el principi de l'anivellament parcial, segons el qual només s'havia d'igualar la prestació de serveis socials essencials, i en la resta de serveis, Catalunya havia de rebre més, en funció del seu esforç fiscal superior. A la pràctica, la Lofca no va aplicar aquest principi. Ara, amb l'anul·lació de l'incís "en funció del seu esforç fiscal superior", ja no queda cap dubte.

Pel que fa al principi d'ordinalitat, la sentència no el toca, tot i que en fa una interpretació enrevessada, que encara confon més el que ja va sortir ben barroc del Parlament de Catalunya. De fet, se'n poden fer interpretacions ben diverses, d'aquell redactat. Ara bé, la que en feia el conseller Castells ja no es va complir en la darrera Lofca. Catalunya, que és la tercera comunitat en recaptació per càpita de tributs cedits i en canvi ha ocupat en els darrers anys el desè o l'onzè lloc en recursos per càpita del finançament autonòmic, no serà la tercera en finançament per càpita. Les darreres estimacions publicades del nou model de finançament la continuen situant en el desè lloc.

I finalment, la disposició addicional tercera sobre les inversions perd tota efectivitat. Aquí, s'ha seguit la línia de l'advocat de l'Estat, que entenia que es tractava d'un mer compromís polític que no vinculava el legislador pressupostari. De fet, el Constitucional afirma que els compromisos pressupostaris formalitzats en un estatut d'autonomia no constitueixen "un recurs que l'Estat hagi de consignar obligatòriament en els pressupostos generals de cada exercici econòmic", frase ben il·lustrativa de la consideració que els estatuts d'autonomia tenen en l'ordenament jurídic espanyol.

Darrera actualització (Diumenge, 18 de juliol del 2010 02:00)

“La sentència ha acabat de podar allò que podia generar algun dubte respecte del poder absolut de l'Estat a l'hora de determinar el finançament”

Publicat a

Avui 18-07-2010 Pàgina 23